

“พิจารณาปัจจัย ๔ ก่อนบริโภค”

เทศน์ที่ สถานปฏิบัติธรรมป่าวิเวกสิกขาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

พระอาจารย์วิชัย กัมมสุทโธ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒

แต่สำคัญตรงเขาไม่เคารพธรรมวินัย พระพุทธเจ้าบอกให้เอาธรรมวินัยเป็น ศาสดาแทนพระองค์ ก็แสดงเขาไม่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กรรมตัวนี้ ไม่มีทางบรรลุธรรม เพราะคุณสมบัติของพระโสดาฯนี้เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เคารพแน่นแฟ้นนะเป็นอจลศรัทธา เกิดจากภาคปฏิบัติ เชื่อกกรรมเชื่อผลแห่ง กรรม ศีล ๕ นี้บริสุทธิ์ การพูดการจาไม่มีพูดเท็จละ แต่พูดคำหยาบ พูดต่อเสียด พูด เพื่อเจือยังมีบ้างนะ เพราะสติปัญญายังไม่สมบูรณ์ ยังเนื่องจากสังโยชน์เบื้องสูงคือตัว ปฏิฆะกับกามราคะ จึงมีคำหยาบกับต่อเสียดเมื่อผลอสติ แต่โดยปกติไม่มี เพื่อเจือ เพราะอะไร เพราะยังวิจยไม่ออก ยังหลงในความรู้ความเห็น จึงเป็นภูมิพระอรหันต์ จึง พูดให้ฟัง ไม่นั่นสติไม่มี เพราะนั่นยินร้ายมันเกิด มันติดสบายของกุตว์กณะกุกุญอยู่นะ พอสบายกุกุญี่บนี้ จริงๆมันไม่ต้องการจะทำห้องน้ำในกุกุญนะ ลำบากมากนะ เดี่ยวเอ็ง คอยดูดี ว่าลำบากขนาดไหน ที่จริงมันไม่ต้องการทำหอรกนะ จึงคิดไปคิดมา ทำในตัว เพราะอะไร เพื่อคนแก่นั่นนะ เพื่อตอนแก่นะ อย่างท่านพุทธทาสไม่มีห้องน้ำรวมนะ มี แค่อะไรรู้ใหม่ มีอ่างกลมๆนี้กั้น กั้นรั้วหมด กั้นเป็นนี้เหมือนญี่ปุ่นนะ มีถึงน้ำตรง กลางอินเดีย แล้วกั้นรั้ว ๓ ด้าน ด้านหนึ่งด้านเข้า แล้วก็กั้นถึงกลมๆนี้ เส้นผ่าศูนย์กลางสัก ๓ เมตรละมั้งถึงนั่นนะ เปิดน้ำใส่ ไปยืนนะต้องนั่งผ้าเดียว ไป อาบน้ำอย่างนั้นสงน้ำกั้นหมดพระ พระเก่าๆเขาดูเห็นเรา มันไปสงน้ำ เขาเข้ามาเขา ขออนุญาตสงด้วยนะ เขาก็ไปสง มันเห็นองค์นั้นพาณรพาไปทัศนียภาพ พระเก่า ของเขาจะ ไม่ได้มีห้องน้ำแยกเป็นของใครนะ เป็นของส่วนรวมหมด ห้องส้วมมีแค่ ๒ ห้อง ข้างหน้าของโยม ๒ ข้างหลัง ๒ พระให้ไปอยู่ตรงนั่นนะต้องไปใช้ ไม่ได้ สะดวกสบายนะ แล้วบิณฑบาตเขาแยกกัน อาคันตุกะนี้เขาไม่สนใจ เขาบอกนี่สายนี้ สายอาคันตุกะแล้วแต่จะไปไม่ไป ไปของตัวเอง นี่จะบอกให้ มันมีอย่างนั้นเพราะอะไร มันจะได้รู้เวลาสงน้ำ สงตอนไหนเวลาเท่าไร สงกลางคืนก็ไม่ได้ ไม่เห็นแล้วนี่ ถึง เวลาสงน้ำต้องรับผิดชอบ ทำความสะอาดตรงนั้น ซักผ้าตรงนั้นเสร็จแล้วขึ้นไปตาก เลย จบเป็นเรื่องเป็นราว เขาไม่ได้มีห้องน้ำเดียวให้เป็นแยกเป็นส่วนใครส่วนมัน ไม่ใช่

แยกเป็นสัดส่วนอย่างนี้ โชนพระโชนอันนี้อยู่ แต่เป็นห้องน้ำรวม ไม่มีห้องน้ำเดี่ยว ไม่มีของใคร แล้วก็ไม่มีที่กั้นห้องด้วย กั้นแบบไม่ให้คนอื่นดู ต้องนุ่งผ้าอาบน้ำฝนกันหมด พระ หือ นั่นละ ที่ราวแขวนผ้ายังไม่มีย่นะ ต้องไปพาดอยู่ผนัง ที่คนรอไปเปลี่ยนตรงนั้น ไม่มีหอรกนะ มีราวแขวนผ้าที่ใส่สบู่อย่างดี ๆ อย่างนี้ไม่มีหอรก ไม่มีมีย่นะ พระต้องอยู่อย่างนั้นนะ ถ้ามพระลบลีไซ้ใหม่ (ไซ้ครับ) พาไปดูแล้วสัมผัสดูแล้วนี้ หมอนก็อันนั้นละ ไม่มีหอรก ลองนอนหมอนไม้คูติ ให้หนูนอนหมอนไม้คูติ เขาทำหมอนไม้ไว้ด้วย นั่นละ ไม่นั่นมันสบาย มันติดของกูแล้วนะ ตัวนี้มันบังคับจรรยาหมดเลย การกินการอยู่การอะไรต่าง ๆ นั้นมันบังคับจรรยาหมด ที่พักนะห้องน้ำแยกออกไปไซ้ใหม่ อยู่ข้างๆ เลยสายป่าเขาอยู่กันอย่างนั้นนะ เขาจะไม่ทำห้องน้ำอยู่ในตัวกุฎิ ที่นอนส่วนที่นอน เขาต้องเดินออกไปทั้งนั้นเลยนะ ไปเข้าห้องน้ำ นี่ฉันเห็นว่าเพื่อแก้เท่านั้นนะ แล้วจะมาทำห้องน้ำแยกทีหลังมันจะลำบาก ฉันทจึงยอมทำไปซะทีเดียวจบซะ ทีแรกจะไม่เอามันติดสบาย ฉันทจึงทำห้องไว้นี้ มาคิดดูแล้วถ้าแก้แล้วทำไง คิดถึงสภาพตรงนั้นก็เลยยอมทำให้ ฉันทไม่คิดนะ เห็นชัดๆ เลยเข้ามานี้ ต้องมีอันนั้นอันนี้ โอ้ ไม่ไปดูไม่ไปดู ไม่ได้เห็นนะ อย่างท่านพุทธทาสไม้แขวนยังไม่มีย่นะ พาดแบบนั้นนะ มีตรงไหนก็พาดพาดผ้าไว้ นี่ให้รู้จักเอาไว้ พาดๆ ไว้ อย่างนั้นเอง เขาอยู่ของเขาเพื่ออะไรรู้ไหม บัจฉัย ๔ เขาอยู่เพื่ออะไรเอ็งรู้ไหม จริงๆ ฉันทไม่ต้องการพูดเรื่องนี้นะวันนี้ เขาอยู่เพื่ออะไรรู้ไหม เขาอยู่เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อหาโมกขธรรม คือธรรมที่ทำให้พ้นทุกข์ เขายอมแลกทุกอย่าง ไม่ใช่อยู่เพื่อจะเอาที่อยู่สบายเป็นวิไลสมาหรา ทำให้มันเหนือชาวบ้านแต่เอาเงินชาวบ้านมาทำ มันความละเอียดแก่ใจมันมีไหม หือ เขาจึงยอมแลกใจ ที่อยู่จะลำบากอัดคัอย่างไร มันจะเห็นจิตเลยตัวขัดเคืองตัวไม่พอใจ แล้วตัวนั้นละถ้าคนเอาธรรมจะวิจัยตัวขัดเคืองทำไมต้องขัดเคือง ทำไมไม่พอใจ จะเห็นเลยความเป็นอัตตาความเป็นตัวกูของกูมันยึดเข้าไป นั่นละจึงจะเห็นธรรมะ จึงจะหาทางแก้ ออก เอาสุขสบายสุขสบายของกูตัวกูมันแฝงอยู่ในตัวตลอด เลยไม่เห็นใจ ภาวนาอย่างไรก็ไม่เห็น เพราะภาวนาเพื่อเอาอะไร ไม่ใช่ภาวนานะ อยู่ไปวันๆ เพื่อเอาสุขสบายไปวันๆนะ ไม่ใช่เพื่อความพ้นทุกข์นะ นี่ตัวนี้ต่างหาก ไปคูติบ้านตาดเหมือนกันนะ พระอยู่ มีแต่หลังคาใช้ผ้าจิวรมุงๆ ให้ถูกพระวินัย ให้มีที่มุงที่บัง ผนังนะ ฝนตกจึงหลบเป็นลิง เพราะมันสาด ถ้าตกตรงๆ ก็ไม่เป็นไร นี่เขาจะต้องแก้ปัญหาเลขของมันเสียหายทำไงละตกเปียกนะ ต้องเก็บเข้าบาตร ต้องเก็บอะไร ต้องเตรียมพร้อมหมดเลย

เวลาผ่านไป นั่นละสติปัญญาสติมันจะตื่น ธรรมชาติมันสอนตลอดบังคับตลอด อันนี้
อะไร สบาย แค่ว่าโยกเดียวผูกเหล็กนี่คิดว่าเล่น เสร็จเลย คิดแบบนี้ตายเลย นี่ละตัว
ประมาท ประมาทแล้วนะ มันสอน นี่มันให้ฉันเห็นเป็นรูปธรรมแล้วนี่ ไปผูกเชือกก็
ทางกิ่งงอแง ถ้าเดินงอแงๆอย่างนี้ไปไม่ได้แล้ว ตันแล้วนะ ธรรมะมันสอนแล้วนะ
มันเป็นรูปธรรมปรากฏแล้วนะ เขาเรียกสภาวะธรรม เขามาเตือนสติเราแล้วนะ จะแก้ไข
หรือไม่แก้ไข ธรรมะเขาเตือนสติแล้วนะจะแก้ไขหรือไม่แก้ไข ถ้าไม่แก้ไขก็ไปไม่ได้
ถ้าแก้ไขก็ไปได้ มีอยู่แค่นั้นนะ คนอ่านสภาวะธรรมออกใหม่ หือ อ่านออกใหม่
สภาวะธรรมตัวนี้ คนฉลาดเขาเห็นปั๊บเขาจะรู้เลย เขาเรียกโอบนโยโกน้อมมาสอนตน
ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นนะ อ้อ เข้าใจผิดอยู่เรายังไปทำอย่างนั้น นั่นละเหตุมันอยู่
ตรงไหน ความเห็นผิดนั้นคืออวิชชาใช่ไหม เขาจะต้องแก้ทันทีเลย เขาจะเตือนสติ
ตัวเองเลยคนฉลาด ไม่ใช่มองข้ามนะ คนนั้นจึงมุ่งต่อการพัฒนาตนตลอด หลวงพ่อจึง
คิดใจ สถานปฏิบัติธรรมพัฒนาการทางจิตเห็นใหม่ พัฒนานะไม่ใช่ด้อยนะ มาอยู่
แบบนี้เอาติดสบายติดของกุศตักนี้ด้อยลงเรื่อยๆนะ หลวงพ่อถ้าขี้ใจไปดู พวกพระขี้ขี้
ในนรกมากที่สุดเลย เพราะอะไร เพราะไม่ภาวนาใจ กิเลสของเขา แล้วก็พอกพูนโลก
โกรธหลงไปตลอด คำว่าภาวนาคืออะไร ทำให้เจริญคือการละโลกโกรธหลงนั่นเอง
อย่าลืมนะคำว่าภาวนาไม่ใช่ไปนั่งสมาธิเป็นผู้วิเศษนะ คำว่าภาวนาจริงๆคือการเจริญ
ปัญญาเพื่อให้ละโลกโกรธหลง ก็คือให้เจริญขึ้น เจริญอะไรเจริญขึ้น คือโลกโกรธหลง
เบาบางลง ภาวนานี้เข้าใจยัง ถ้าโลกโกรธหลงพอกพูนแล้วไม่ใช่ภาวนานะ จะเดินจน
ตีนแตกก็ไม่ใช่ จะไปนั่งโง่ๆอย่างไรก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ภาวนา หือ เพราะศีลสมาธิ
ปัญญาเพื่ออะไร เพื่อปล่อยวางละโลกโกรธหลงนะ นั่นละคือการภาวนา ถ้า
จุดมุ่งหมายไม่ได้แล้วแสดงไม่ใช่แล้ว แค่นี้มันจะเตือนสติเรา ไม่นั่นจะหลงประเด็นนะ
กุศิกุศลคนตลอดคนนะ หลงนะ ของกุศตักตลอดคนนะ บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ เพศเรา
ต่างจากฆราวาส กายกิริยาอย่างไรก็ต้องให้แตกต่างจากฆราวาส เป็นกายกิริยาแบบ
บรรพชิตนะ วาจาที่ยังดีมีอยู่ การประพฤติที่ยังดียังมีกว่านี้อีก ต้องพยายามแก้ไข
ปรับปรุงขึ้น นี่พระพุทธเจ้าตรัสใน ๑๐ ข้อ ให้เชื่อกรรม เชื่อผลแห่งกรรม นี่มันไม่มีเลย
ถ้าเทียบ เอาพระไตรปิฎกนี้เป็นแผนที่นะเอามาเทียบปั๊บนี้ จะรู้ตัวเองทันทีเลยว่าเราด้อย
ทันทีเลย เราไม่มีแล้วนี่ ถ้าไม่มีก็แสดงว่า สิ่งที่เราขอมา ๑๐ กว่าปีที่เราประมาทแล้ว
ประมาทแล้วนะ เมื่อประมาทแล้วตอนนี้ยังมีสิทธิ์จะแก้ไขนะ จะทำอย่างไรจะแก้ไข

ให้รู้ตัวเองซะ ถ้ารู้ตัวเองแล้วมันจะแก้ไข ไม่ใช่ยังจะเดินแบบรอยเดิม เดินแบบรอยเดิม
อีก ๑๐ กว่าปีก็เหมือนเดิม นั่นอาจจะแย่กว่าเก่าอีกนะ เอ็งว่าจริงไหม คนฉลาดต้อง
พิจารณาแล้วนะ ว่าเรา ๑๐ กว่าปีเราได้อะไร มันเกิดอะไรขึ้น ถ้าเรามองไม่มีบุคคลบับ
เท่ากับสภาวะธรรมนั้นสอนเรานะ เข้าใจไหมล่ะ หลวงปู่เทศก์จึงบอก ท่านเขียนอัตโน
ประวัติ ไม่ใช่ชีวประวัตินะ อัตโนประวัติกับชีวประวัตินี้ต่างกันนะ ต่างกันตรงไหนรู้
ไหม คำว่าชีวประวัตินี้ คำว่าชีวชีพนี้ประวัติของชีวิตหนึ่ง คือคนอื่นเขียน อัตโน
ประวัตินี้คือตัวเองเขียน แล้วท่านบอกเหตุผลด้วยว่า ท่านทำไมเขียนประวัติตัวเอง
เพราะท่านบอกว่า เมื่อท่านตายไปแล้ว คนก็ต้องเขียนท่านดี ๆ ลูกศิษย์นะ ใช่ไหม นั่น
คืออคติ ท่านบอกท่านเขียนเองเลย ดีไม่ดีท่านเขียนหมด เอาชีวิตตัวเองทั้งดีไม่ดีเขียน
หมด เพราะนั่นใครจะมาว่าไม่ได้ ท่านเขียนเอง ใช่ไหม ถ้าลูกศิษย์เขียนไม่ดีบับ ก็
จะต้องเจอข้อหาศิษย์ล้างครู ศิษย์อกตัญญู จริงๆไม่ใช่ เขาเขียนตามความเป็นจริงทั้ง
บวกทั้งลบ ท่านจึงเขียนตามความเป็นจริงทั้งบวกทั้งลบ ไปดูสิ หน้าปกแรกที่ท่านเขียน
คำนำ ทำไมท่านเขียนอัตโนประวัติ ท่านก็บอกเลย ถ้าเราตายไปแล้วเขาก็เขียนแต่เรา
ดี ๆ ลูกศิษย์ละนะ ใครเขียนไม่ดีคนอื่นก็ต้องเพ่งโทษว่า ไอนี้มันล้างครู ก็ต้องเขียนดี
ลูกใหม่ ท่านจึงบอก ท่านเขียนเองซะทั้งดีไม่ดี ท่านก็มีทั้งดีไม่ดีท่านก็เขียนหมด ใช่
ไหม ท่านก็เขียนออกมาหมด นั่นล่ะคือเหตุผลที่ท่านจึงเขียนเอง อัตโนประวัติ จริง
ไหม ท่านพูดนำคิดนะ นี่ละคนจิตเป็นกลาง เขาไม่ได้ดีไม่ดี เขาก็เขียนไปตามนั้น
ทั้งดีไม่ดีเป็นคติสอนคนอื่นทั้งหมดเลย เลยเป็นประโยชน์ตลอดไป ไปอ่านได้นี้ในคำ
นำหลวงปู่เทศก์ท่านเขียนหลาย ๆ อย่าง ฉันทอยู่กับท่านมา ๒ ปีนะ กาดัมน์น้ำมีอะไร สมัย
ฉันทบวชใหม่ๆ หลวงตาไม่ให้เอา กาดัมน์น้ำไว้ส่วนตรงนั้นนะ พอมีคนไปไว้ท่านไม่ให้
เอาไว้วะ มันจะเป็นที่กินที่ชมนุ่ม กินไม่เป็นเวลา เพราะนั่นสายวัดป่าเขาจึงบ่าย ๓ บ่าย
๒ หรือบ่าย ๔ แล้วแต่ เวลาไหนเขาตั้งบับถึงเวลาเขาต้องกินรวมกันหมด ฉันทน้ำ
ปานะนะ เสร็จแล้วเลิกนะ กุฎีก็มีแต่น้ำเปล่า เขาต้องกินเป็นเวลา ต้องหัดนิสัย นั่น
ต่อไปถ้าที่นี้เข้าที่เขารอยแล้วก็ต้องจัด การก่อสร้างลดลงแล้วต้องจัด ต้องรู้จักที่กินที่อยู่
ไม้นั้นจะไม่รู้แล้วมันจะม่วนะ ตื่นเช้าขึ้นมาชงกาแฟชงโอวัลตินกินแล้ว รู้ไหมว่าชงกิน
บับนี้ มันยังไม่สว่างถ้ากินอาหารบับนี้ มันวิกาลโภชนาทันทีรู้ไหม หือ แม้แต่
พระพุทธเจ้าไปดูพระวินัย ดูพระวินัยก็ได้จะรู้เลย ท่านหัดนิสัยการกินการอยู่ ฉันทจึง
เห็นจึงพูดไป โอติมเหมือนกัน ซื่อนั้นซื่อนี้ออกไปอยากจะทำของกินมา แล้วมาแจกกัน

นี่นิสัยทางโลกแล้วนี่ ฉันซื้อบางทีฉันซื้อช่วยเขาเฉยๆ บางทีซื้อเพื่ออะไร เลี้ยงคนงาน
เฉยๆหรือ เลี้ยงคนงานก็เลยเลี้ยงเราไปบ้างเท่านั้นนะ แต่ไม่ใช่เหตุผลที่ฉันจะให้กิน
เป็นเรื่องเหตุผลเฉพาะ แล้วก็แล้วไป แล้วไม่ใช่ว่าเป็นประเพณีต้องทำแบบนั้น เป็น
รายชื่อไป เพราะนั่นให้พิจารณาไปตามเหตุปัจจุบันตรงนั้น ไม่ใช่ทำอะไรตามความเคย
ชิน จึงพูดให้ฟังชัดๆซะ บางทีให้เขากินเอาใจเขา เขาช่วยทำงานทำอะไร ให้เขาสบาย
แล้วเขามีกำลังซะ ทำด้วยเมตตาเราไม่ได้ทำด้วยอคติ แต่เรานะต้องรู้ตัวเราว่าเราควรจะ
อย่างไรแค่ไหน เพราะเราเป็นสมณะเป็นนักบวช ก็ต้องพิจารณาเรื่อยๆ ไม่ใช่เอานิสัย
โลกมาใช้หมด ต้องพิจารณาเรื่อยๆ เพราะเราจะกลั่นออกจากโลกนะ เหมือนน้ำกลั่น
มันกลั่นออกจากน้ำเสียนี้ มันต้องลอยสูงขึ้นมันต้องบริสุทธิ์ นี่เราต้องกลั่นมันออก
เพราะนั่นกลั่นเลย เวลาคิดเวลาพูดเวลากระทำอะไรทุกอย่างเราต้องกลั่น ต้องวิจัยตัวเอง
ตลอด ว่ามันมีอะไรแอบแฝงไหม มีความเป็นของกูตัวกูแอบแฝงไหม เราเห็นกูหรือ
เห็นผิดในเรื่องนั้นๆ นี่ต้องกลั่นมันตลอด วิจัย ฉะนั้นจึงพูดให้ฟังนะถ้าจะพูดวิธีการแล้ว
แล้วอ้อ พูดถึงตั้งแต่นี้จนถึงคิดถึงนอนก็ไม่จบ เพราะจิตมันไม่รู้ก็ขณะ ฉะนั้นจึงพูดโดย
หลักการให้ไปหัดไปวิจัยตัวเองว่า ๑.เราบวชมาเพื่ออะไร ถ้ามัวแต่เสีเราบวชมาเพื่อ
อะไร หือ เพื่ออะไร เพื่อพ้นจากกองทุกข์ไม่ใช่หรือ คือละโลกโกรธหลง ข้อที่ ๒.
วิธีการที่เราคิด เราคิดอยู่นี้ เราพูดเรากระทำนี้ตรงกับข้อ ๑ ไหม ถ้าไม่ตรงแก้ไขซะ นั่น
ล่ะคือสติสัมปชัญญะสมาธิมันจะพุ่งเข้ามาดำเนินการตลอด นั่นล่ะเท่ากับเราเจริญสติ
สมาธิปัญญาตลอด เข้าใจยัง พอมันไม่ตรงมันผิดพลาดเราก็แก้ไขตัวเองซะ ให้เห็นซะ
ว่ามันมีอะไรเข้าไป คนนั้นจะเห็นตัวเองเรียนรู้ตัวเองอยู่ตลอด นั่นล่ะคือตัวเองฟังตัวเองที่
หลงตาว่า เข้าใจยัง พวกเราฟังธรรมท่านก็บอกฟังธรรมะไม่เป็นใช้ไม่เป็น เพราะ
อะไร เพราะมันใช้ด้วยอัตตาตลอด ฉะนั้นจึงยกตัวอย่างเรื่องซีให้ฟัง หลวงตาบอก ไม่ควร
ไปนั่งโต๊ะกลม มันก็บอกว่าตูดนั่งเหมือนกัน เพราะว่าท่านพูดมาในเทปนี้ จะนั่งเรือบิน
นั่งสามล้อ นั่งแท็กซี่ นั่งอะไร ก็ตูดนั่งเหมือนกัน สิ่งที่ท่านพูดนั่นคือหมายความว่าไม่ให้
ไปยินร้าย อย่างเช่นตัวเรานี้ เห็นเขานั่งเรือบินเราไม่ได้นั่งมันก็น้อยเนื้อต่ำใจ ยินร้าย
ไหม หือ หรือเรานั่งเรือบินเขานั่งสามล้อ เราก็ยกตนกูเหนือเขา ใช้ไหม ก็เป็นมานะใช้
ไหม นั่นท่านจึงแก้ไขให้ว่าตูดนั่งเหมือนกัน มันก็เลยลดน้อยเนื้อต่ำใจลดมานะหมดนะ นี่
ธรรมะเอาไปใช้เพื่อละโลกโกรธหลง แต่อะไรพอเมชีไปนั่ง ตูดนั่งเหมือนกัน อันนี้
เพื่ออะไร เพื่อตัวมานะนั่นเองไม่ยอมแก้ไข ไม่ยอมรู้ว่าตัวเองผิดพลาด นี่เป็นตัวมานะ

แล้วนะ เอาธรรมะไปใช้เพื่อมานะ วิธีการคิดเขานั่นเขาเพื่อลุดออกจากตัวมานะ เข้าใจใหม่ อันนี้เอาไปเพื่อเสริมมานะ นี่มันจึงเหมือนอย่างนี้ เหมือนทางมันงอแงๆ เหมือนกันเลยกะที่เอาตูดนั่งไปใช้ นี่ละใครใช้ขั้น ๕ สติปัญญาหรือกิเลสใช้ หรือ อวิชาใช้ นี่ฉันเทียบให้ฟัง ฉันแยกแยะเหตุผลให้ฟังซักๆเลย เข้าใจยังที่นี้ที่ท่าน ท่านทำไมตูดนั่งตูดนั่งเหมือนกัน เข้าใจใหม่เหตุผลข้อนี้ แต่ก่อนเข้าใจใหม่ (เข้าใจแล้วค่ะ) เอ้อ แล้ววันนี้กระจ่างยังละ นี่ปัญญาคนฟังเหมือนกันแต่ไม่เท่ากัน ความเห็นมันไม่เท่ากัน มันจึงเป็นปัญหาให้ฉันต้องมานั่งแยกแยะให้ฟัง ที่คนใช้ไม่เป็น ไปใช้อย่างนั้น มันก็เลยเป็นมานะ มานะตัวนี้ก็เลยไปทิ่มท่านไป ทิ่มหลวงตา ท่านก็จึงพูดออกมาอีก ใช้ใหม่ แต่ท่านไม่ค่อยอธิบาย ท่านพูดหลักๆทิ้งแล้วให้เราไปคิดเอง แล้วมันคิดไม่ถูกละ คิดว่าตัวเองรู้เรื่องมันรู้เรื่องตามความคิด แต่ธรรมดาไม่รู้จริงตามที่ท่านสื่อออกมาคือธรรมดามันคิดว่าเป็นตามความคิดเรา แต่จริงๆธรรมดาที่ท่านสื่อออกมามันลึกกว่าของเราเยอะ เรานึกว่าเราเข้าใจท่านพูดหมดจริงๆเราไม่เข้าใจเลย ที่แรกหลงไปหมดจึงเอาธรรมะมาใช้แบบนี้ ตูดนั่งเหมือนกัน แสดงคนนั้นฟังธรรมะไม่เป็น เข้าใจยัง ไม่เห็นธรรมดา และถ้าเห็นท่านจะจ้ำจี้จ้ำไชพูดทุกเช้าหรือ เอาแค่นี้ง่าย ๆ ถ้าคนฉลาดต้องเอาใจแล้ว ทำไมท่านพูดแต่เรื่องเดิมทุกเช้าเลย หรือ แค่นี้จะรู้เลย เข้าใจยัง แสดงว่าไม่เข้าใจ ท่านเห็นอยู่แล้วมันไม่เข้าใจ ท่านจึงต้องพูดๆ เพื่ออธิบายให้มันเข้าใจมันไปขบคิดพิจารณาให้มันเห็น แต่มันกลับ เห็นหมดแล้ว เข้าใจหมดแล้ว พูดแต่เรื่องเก่าซ้ำๆซากๆ น่าเบื่อหน่าย นี่มันไปแบบนี้เห็นยัง เพราะมันไม่เห็นใจท่านจึงต้องพูด พอพูดแล้วมันก็สลับอย่างนี้อีกละ มันก็เลย ๑๐ ปีก็เลยต้อง ๑๐ ปีไม่ได้ประโยชน์ ก็เลยเหมือนน้ำฝนนะ ธรรมะที่ท่านพูดออกมาเหมือนน้ำฝน ฝนมันตกแต่ไม่หาภาชนะรองไว้ ตอนนี้ท่านสิ้นแล้วจะไปเอาได้ที่ไหน ใช้ใหม่ จริงใหม่ มันผ่านไปแล้วนี่ฝนไม่มีมาแล้ว หรือ แทนที่ท่านอยู่จะได้ประโยชน์เลยไม่ได้ประโยชน์ นี่มันจึงเป็นปัญหา เข้าใจยัง ท่านเคยพูดไว้ใหม่ ฝนตกก็ต้องหาภาชนะรองไว้เผื่อแล้ง นี่เผื่อมันตอนมันไม่มี เข้าใจยังที่นี้ ฉันพูดนี้ฉันต้องมาอธิบายธรรมดาให้ฟังอีก อย่างนั้นมันเข้าใจให้ถูกซะ ผีกลตีสัมปชัญญะจะทำอะไร แค่คิดอย่างนี้ก็ผิดแล้วนะ ผิดแล้วต้องยอมรับตัวเองคิดผิด ถ้าคนไม่ยอมรับจะแก้ไขไม่ได้ ถ้าคนยอมรับยังมีทางแก้ไข หัดคิดใหม่หัดคิดดีฉันจึงพูดให้ฟัง หัดพิจารณา ว่างๆต้องพิจารณาตัวเองสิ ผมว่ามันเป็นเราใหม่ ขนมันว่าเป็นเราใหม่ เล็บพื้นหนังมันว่าเป็นเราใหม่ หรือ แล้วทำไมมันถึงขัดเคือง ทำไมมันต้องร้องไห้

ทำไมไม่ถามมัน การที่ยกมันขึ้นมาถามนี้เท่ากับ ผู้รู้กับสิ่งที่ถูกรู้กำลังจะถูกแยกออกจากกันนะ จะเข้าสู่ตัวรูปนามนะจะบอกให้ แล้วไม่เอารูปนามเป็นอารมณ์ นี่คือวิปัสสนาญาณนะไม่เอา อารมณ์ของวิปัสสนาคือรูปนามนะ เข้าใจไหม ยกมันขึ้นมาถาม ทำไมมันต้องร้องให้ ทำไมมันเป็นอย่างนั้น ทำไมมันเป็นอย่างนี้ มันจะเห็นเลย อ้อ มันมีตัวเข้าไป แล้วตัวมันอยู่ตรงไหนถามมันไปอีก หือ จะเห็นเลย พอเห็น เราติดกุณินะ ติดกุฎิเราก็อมสละกุฎิ ทำไมต้องยอมสละกุฎิรู้ใหม่ เพราะเราไม่ต้องการเอากุฎิ ไปเกิดเป็นจิ้งจอกอยู่ที่กุฎิ เป็นเปรตเผ่ากุฎิ เราต้องการไปพระนิพพาน พระนิพพานไม่มีกุณินะ เชื้อฉันทใหม่พระนิพพานไม่มีกุณินะ พวกนี้มันวัตรธรรมทั้งหมด ไม่ได้เข้าถึงพระนิพพานหรอก เราต้องการธรรมชั้นสูงกว่านี้ ใ้อัประโยชน์แก่นี้มันเรื่องเล็ก เขาจึงบอก ละประโยชน์อันน้อย เพื่อประโยชน์อันใหญ่คือพระนิพพาน ละความสุขอันเล็กน้อย เพื่อความสุขอันใหญ่ นี่เข้าใจยัง เขาจึงยอมเสียดสละทุกอย่างเพื่อไปตรงนั้น ที่ทำนี้ทำไปเพื่อตรงนั้นนะ ที่ยอมเสียดสละทุกอย่างเพื่อหัดสละขั้น ๕ สละให้รู้จัก เท่ากับคือให้ขั้น ๕ เป็นทาน ความหมายนะคือละหรือไม่ก็วางภาระขั้น ๕ นั้นนะ ที่เขายอมทุกอย่างก็คือตัวนี้เองนั่นละ พุดให้ฟังซัดๆซะ เหมือนเราจะเอาตรงไหน นี่มันต้องหยิบขึ้นมาวิจย ต้องย้อนไปสู่อดีต ที่นี้เอาไปสู่อดีต หลวงตาบอกย้อนอดีต อดีตมันผ่านมาเป็นอย่างไร ที่มันขัดข้องมันเป็นอะไร มันไม่ก้าวหน้าเพราะอะไร ย้อนไปสู่อดีตมันจะเข้าใจว่าเราผิดพลาดตรงไหน พอย้อนผิดพลาดก็ให้ย้อนไปสู่กุศลอดีตที่กุศล ที่ความตั้งใจเราเป็นกุศลเป็นอย่างไร เรามาบวชเพื่ออะไร ความกุศลเราเพื่ออะไร เจตนาเราต้องการอะไร ย้อนเข้าไปถามตัวเองแล้วนะ มันก็ย้อนไปมันจะเห็นเลย เมื่อเห็นแล้วมันก็จะพิจารณา อ้อ ที่เราต้องการคืออะไร ที่นี้มันจะรู้แล้ว แล้วๆเราจะเดินอย่างไรปัจจุบันที่นี้ เข้ามาอยู่ปัจจุบันแล้วนะที่นี้ แล้วไปสู่อนาคตอีก อนาคตเราจะไปไหน ก็ต้องแก่เจ็บตาย หนีพ้นไหม แล้วตอนแก่เจ็บตายมันพุดอยู่เรื่อย พระพุทธเจ้านะเดือนสาวก ไฟจะไหม้บ้าน ให้รับขนสมบัติออกจากบ้าน ก็คือเมื่อลมดับนั่นเอง ไฟไหม้บ้านคือลมดับแล้วตอนนั้นเราจะไปอย่างไร เราไม่มีกรรมะ ไม่มีอะไรสมบัติอะไรเป็นที่พึ่งแล้วนี่ นี่พอไปเห็นตรงนั้นปั๊บ มันก็จะกลับมาที่ปัจจุบัน ปัจจุบันเราจะทำไง ต้องหาทรัพย์แล้ว อริยทรัพย์นะ ต้องหาทรัพย์แล้ว เพื่อจะเตรียมตัวไปแล้วนะ เข้าใจยังที่นี้ นี่ย้อนอดีตย้อนไปข้างหน้ามาปัจจุบันเพื่อหาทรัพย์แล้ว มันจะรู้ว่าเราผิดพลาดตรงไหน เราจะรู้เจตนาเราจะไปอย่างไร เหตุนั้นแล้วที่นี้ เรารู้แล้วว่าเราทำอย่างนี้มันจะไปอย่างไร ทำ

อย่างนั้นจะไปอย่างไร ได้ประโยชน์ไม่ได้ประโยชน์อย่างไร เสียประโยชน์อย่างไร พอเห็นแจ้งตรงนี้ปั๊บมันจะมาปัจจุบัน จะรู้เลยว่าเราจะไปไหน ที่นี้เราจะทำอะไร มันก็ไม่ประมาณแล้วที่นี้ มันจะรู้แล้วที่นี้ว่าเราจะเดินอย่างไร พอเดินอย่างไรปั๊บเขาพูดนี้ ฉันพูดนี้มันจะไม่ขัดเคืองเลย มันมีแต่ดีใจ เพราะเขาส่งเสริมเจตนาเรา เขาช่วยเหลือเราตลอดนะ เขาไม่ได้ทำร้ายเรานะ มันก็เลยมีกำลังใจขึ้นที่นี้ รีบทำรีบทำแล้ว หือ ทำอะไรก็ฝึกสติอยู่ในนั้น ทำอะไรก็ฝึกสัมปชัญญะอยู่นั้น ทุกอย่างเลยไม่ใช่งาน เป็นหน้าที่ของอายตนะทั้ง ๖ แล้วเป็นการปฏิบัติธรรมหมด ไม่มีอะไรเป็นงาน ทำไปทิ้งไปทำไปวิจัย ทำเพื่อ อย่างน้อยไม่ได้ปัญญาก็ได้สติอยู่ตรงนั้น ได้ตัวเสียสละตรงนั้น ก็เลยเป็นกุศลหมด จิตนั้นถูกหล่อเลี้ยงด้วยกุศลตลอด มันก็เลยตรงกับพุทธพจน์ ละชั่ว ประพฤติดี คือทำกุศลให้ถึงพร้อมนั่นเอง คำว่าประพฤติกุศลเราถ้าแปลตามภาษาที่กุสะลัสสูปะสัมปะทา คือ สัมปะทา คือ ความถึงพร้อม ทำกุศลให้ถึงพร้อมไง คำว่าพร้อมคือเต็มเปี่ยม ทำกุศลให้เต็มเปี่ยมนั่นเอง ทุกขณะจิตนั่นเอง เข้าใจยัง จะคิดจะพูดจะทำอะไร เป็นกุศลหมด มันเลยถึงพร้อม มันก็เลยเป็นพลังให้ไปสู่ความหลุดพ้น เข้าใจยัง แล้วไม่ต้องกลัวด้วย นิสสัยที่มันเป็นกุศลถึงพร้อม มันจะไปของมันตลอด หือ ไซ้ไหม มันจะไปของมันตลอด แล้วเราจะไม่กลัวเลย ไม่สงสัยเลย เพราะเรารู้อยู่แล้วว่าเราจะเดินตรงไปตรงไหน แล้วเรารู้ว่าเราเดินตามพุทธพจน์ พระพุทธเจ้าก็บอก ละชั่ว ประพฤติกุศลดี ทำจิตนี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ นี่ท่านยืนยันขนาดนี้ นั่นเรารู้ว่าเราเดินตามรอยพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว เราก็มองไม่มีความลังเลความสงสัยเดิน มีแต่ความภาคภูมิใจที่จะเดิน มีแต่ความอาจหาญกล้าหาญที่จะเดิน มีแต่ความเชื่อมั่นที่จะเดิน เพราะเรารู้แล้วเราเดินตามรอยพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์โดยนะ นี่ละศัพท์พุทธานุภาวนะ อานุภาพของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ ศัพท์คือมากๆ เข้าใจยัง นี่ละ เพราะฉะนั้นให้พิจารณาให้ถ่องแท้ ให้รู้จุดยืนตัวเอง แล้วมันจะไม่ลังเลไม่สงสัย เหมือนเรากำลังปักเสาเข็มแล้วนะ ถ้าพิจารณาอย่างนี้เท่ากับปักเสาเข็มแล้วนะ เสาเข็มที่จะสร้างบ้าน บ้านนั้นคืออะไร ถ้าพูดโดยสมมติบ้านนั้นละคือ เมื่อสมบูรณ์เสร็จก็คือความพ้นทุกข์นั่นเอง หือ ที่นี้อะไรมามันก็ไม่หวั่นไหว เพราะเสาเข็มมันมั่นคงแล้วนี่ เมื่อก่อนพูดให้ฟังแล้วเรื่องโอะเม เมื่อก่อนเสาเข็มมันคงเจตนามันคง ต่อไปอะไรมากระทบโอะเม มันก็ไม่หวั่นไหว เพราะมันมีหลัก มีความเห็นที่ถูกต้องแล้ว มีความตั้งตนไว้ชอบแล้ว แล้วได้พิจารณาถ่องแท้แล้ว ไม่ได้เชื่อใครด้วย เชื่อพระธรรมนั่นเอง คือ

พิจารณาเต็มที่แล้ว และเข้าใจเหตุผลตรงนั้นเต็มๆเต็มเปี่ยมหัวใจแล้ว จะอะไรมาลบมา
ล้างก็ไม่ได้แล้ว เพราะมันเป็นเหตุผล เป็นสัญชาตธรรมที่เต็มอยู่ในกลางอกตัวเองแล้วนะ
มันเลยเท่ากับปักเสาเข็มให้มั่นคง เพราะนั้นโมหะมายาธรรมที่มันแทรกเข้ามา โอหะ
อวิชชากระแสบเข้ามา มันก็ไม่หวั่นไหว เพราะมันไม่เอนเอียงแล้ว เพราะมันแยกออก
แล้วเหมือนไม้ตรง พอเรามีไม้ตรงแล้วไม้คดมามันจะรู้ทันที ว่านี่ไม้คด เพราะตัวไม้
ตรงนั้นละมันวัดไม้คด เข้าใจยัง หลวงตาจึงบอกเรื่อยไป ว่าไม้ตรงมันวัดไม้คดใช่ไหม
ไม้สั้นมันก็บอกไม้ยาวใช่ไหม ไม้ยาวก็บอกไม้สั้น มันมีเครื่องวัดแล้วนี่ เราเหมือนกัน
เมื่อวิจยตรงนี้ต้องแท้แล้วมันมีเครื่องวัดแล้วนี่ มันมีหลักแล้วนี่ ปักเสาเข็มมั่นคงแล้วมัน
ไม่มีหวั่นไหวแล้ว ทีนี้ใครจะพูดอย่างไร กระแสอะไรจะมามันไม่หวั่นไหวแล้ว มันมี
แต่หน้าที่จะเดินอย่างเดียวเพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทาง เข้าใจยัง เพื่อจะเดินให้ถึง
จุดหมายปลายทางอย่างเดียวแล้ว ไม่สนใจใครแล้ว ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง สนใจก็คือ
หมายถึง งานการพูดปรึกษาหารือกันเฉยๆแล้วก็ทำไป ก็เพื่อจุดหมายปลายทางอีก ทีนี้
มีแต่ทำเสียสละแล้วนะ ทำเพื่อละของกูตัวกูหมดแล้วนะทีนี้ มันจะมุ่งเพื่อละของกูตัวกู
หมดแล้ว เพราะมันเห็นต้องแท้แล้วว่าเอาตรงนี้มันได้ไหม เอาตรงนี้มันได้ไหม มัน
ไม่ได้สักอย่าง ไม่ได้สักอย่างหนึ่งแล้วมีแต่ความทุกข์ตามมา อะไรที่ได้ ก็คือความ
เสียสละของกูตัวกูมีแต่เบา มันเห็นชัดแจ้ง มันเชื่อมั่นแล้วนี่ เชื่อมั่นในพระธรรมแล้วนี่
คืออริยสัจ ๔ ที่มันแสดงให้เราเห็นในอกเรานะ เห็นแล้วใช่ไหม ถ้ามีสมุทัยมีของกูตัวกู
มันทุกข์ ถ้าปล่อยวางมันไม่ทุกข์ มันเห็นแล้วนี่จะเอาทางไหน มันก็จะเดินของมันแล้ว
ทีนี้ ใครจะพูดอีกด้านหนึ่งเอาของกูตัวกูจะจะได้สุข มันเห็นชัดๆว่าเป็นทุกข์ไม่ใช่สุข
มันจะเชื่อเขาไหม ก็ไม่เชื่อแล้วนะ มันจะมุ่งเลยทีนี้ เป็นอย่างไรมันก็ไม่หวั่นไหวแล้ว
มันเด็ดเดี่ยว เข้าใจยัง พูดแค่นี้แล้วนะจะกินข้าวแล้วเอามา.